

Jan Havliš

Posezení

Městská patma se nosem tlačila na okenní sklo restaurace, na chodníku jiskřila mrznoucí břečka a nad tím vším visel mraky okousaný měsíc.

"Ještě tři?"

"Ano." Číšnice vyložila náklad, přičinila tři nové čárky a odnesla prázdné sklenice.

"Ale, no tak, Míšo, neboj se!" Hanka chytila Míše ruku za předloktí, ta se ji snažila zvolna odtáhnout. Cítila, jak se jí na napjaté kůži ježí chloupky.

Dřevěný ovál stolu, uprostřed zasedlý ubrus a na něm popelník, v jehož třech žlábcích ležely již dvě čadící cigarety.

"Vždyť je to jen tak," povzbuzovala ji také Eva. "Sama jsi říkala, že to vychází jen někdy."

Míša držela mezi ukazováčkem a prostředníkem levé ruky cigaretu, palcem nervózně mnula filtr. Po zádech jí přeběhl mráz. *Ty kozy snad ani netuší, s čím si zahrávají. Je tady. Dnes to určitě vyjde.* Pomalu sunula ruku směrem k popelníku. Přesunula cigaretu mezi palec a ukazováček a položila ji do třetího žlábků. Prodloužené osy všech tří cigaret se protnuly ve středu nad chladnoucím popelem. Tři proužky dýmu se začaly proplétat. *Tak pojď. Už tu na tebe čekáme.*

Tiše pronesla zaklínadlo. Provazec dýmu sebou dvakrát třikrát ostře škubl. *Začala se v něm zhmotňovat maličká postava, děsivá v odstínech ocelové šedi a špinavě bílé, osvětlovaná svrchu mdlým světlem lampy. Zřetelně se formovaly ruce, ramena, trup. A křídla. Nožičky ti ale nedovolíme, chlapče. To bys nám zpychl. A až ti típnem cigaretky, pfff... a budeš pryč,* máchla rukou v uklidňujícím gestu. Nakonec se ve strohém obličejíčku zaleskly dvě rudé oči.

Zpočátku nebylo změnu vůbec poznat. Stejný lokál, stejný stůl, napůl vypité sklenice, štiplavý a nakyslý zápach.

"Do řičky!" ulevila si Hanka. "Ono se to povedlo."

"Fakt." Eva se podívala dolů. Poznat to bylo hned. Nedůvěřivě a zvědavě si přejela po své mužské hrudi a skončila na poklopci.

Všechny se chopily sklenic a zhluboka se napily.

"Jak dlouho to bude trvat?" zeptala se Eva. "Doufám, že to chvíli vydrží." Ruka jí zůstala v klíně a ona si překvapeně uvědomovala pocity, jež jsou jí v jejím vlastním životě odepřeny.

"Nevím." Míša měla rty ztuhlé strachem. *Takhle silné to nikdy nebylo.* Iluze byla až příliš dokonalá. Cítila za krkem špatně odstřiženou cedulku trička a pach potu z podpaždí těla, jež okupovala. Oči měla upřené na stolek ve vedlejší místnosti, nemohla si nevšimnout nádherné zrzavé holky, která tam seděla.

"Proboha, kam jsme to vlezly," dodala napůl překvapeně Hanka a s hranou pečlivostí si prohlížela lebky, vytetované na

každém článku prstů pravé ruky.

Všechny uvolněně vyprskly smíchy.

Byly zase zpátky.

"To vám povím," pozvedla Eva sklenici, "něco takového jsem ještě nezažila."

"A hned tak asi nezažiješ," dodala s jízlivým úšklebkem Hanka.

"Nechvalte dne před večerem," řekla Míša a pokynula hlavou směrem k popelníku.

"Co?" jednohlasně se zeptaly Hana s Evou.

Démon byl o celý centimetr delší. Byl už velký jako panáček z lega. Zablesklo se mu v očích.

Klimatizace tiše předla. Zákop dlouhého konferenčního stolu odděloval jednající strany. Podle překvapených pohledů se všechny tři rychle našly. Míša seděla vedle Hanky a Eva ob dva vlevo. Jmenovky i tuhé obličejové druhé strany patřily Japoncům. Muž v čele japonské delegace něco zašpítl kolegovi do ucha.

"Asi nějaká pauza," zašeptala Hanka.

Japonec opět něco řekl muži po levici.

Eva se cosi pokoušela sdělit decentními gesty. Hanka jen pokrčila rameny jejím směrem. "To je ale nuda," dodala.

No, možná, ale jak dlouho... Jenom Míša si všimla, že se začaly bavit vždy, když Japonec skončil.

Po Japoncově kožené tváři přeběhl náznak údivu. Ztuhl, že by se v něm krve nedořezal. Očima rychle přelétl celou českou delegaci a pak se otočil k Hance: "Nihongo ga wakarimas'ka." *Mluvíte japonsky?*

Ta jen doširoka otevřela oči překvapením. Ústa se jí začala hýbat sama: "S'umimasen, wataši wa nihongo ga hanasemasen." *Ne, promiňte, neumím japonsky.*

Ještě dříve, než si stačily všechny uvědomit, že té větě nejen rozuměly, ale Hanka i odpověděla, seděly opět u svého stolu v restauraci "U Pana".

Na Míšu se upřely tázavé pohledy obou dívek.

"Já vás varovala," odpověděla téměř neslyšně. *Jedno je ale divné. Pořád roste.* Démon byl už alespoň deset centimetrů vysoký. *A do prdele... nohy...*

Všechny tři se rázem ocitly v jednom těle. Jakási silná vůle je držela v okovech. Nemohly mluvit, nebylo nic vidět, slyšet pak byla jen podivná monotónní hudba plná zvonců a vřeštících trub. Vzduch byl prosycen silnou vůní pálených bylin. Všechny cítily, jak jejich tělo pomalu a rytmicky dýchá. Podle změn rytmu hudby se také měnil rytmus dechu.

Sevření povolovalo, ale účinek cvičení je začal ovlivňovat. Všechno ustupovalo do pozadí. Zvuky slábly a tma se začala rozestupovat. Viděly, jak se vznášejí u stropu a hledí na tělo mladého muže, jež sedí v rohu strohé, holé místnosti. Pak se náhle směr pohybu změnil a ony začaly padat směrem do jeho těla. Uprostřed nastalé tmy se objevily fialové nitky, které se začaly splétat do tvaru úzkého tunelu. Záblesky se kolem nich

míhaly obrovskou rychlostí, pocit sevření vystřídal pocit úlevné lehkosti, všechno v nich se soustředilo jen na samotný let. Tunel se začal zvolna rozšiřovat a let se stále zrychloval. V jednom krátkém okamžiku se na konci tunelu otevřelo obrovské azurově modré oko, do něhož ústila všechna ta fialová vlákna. Prolétly jím.

Chvíli trvalo, než si uvědomily, kde jsou. Vjemy se jim jen pomalu vracely.

Hanka už už chtěla něco říct, když tu Míša zavrtěla hlavou, jako by věděla, co chce říct.

"Ne, chce nás zabít." Její unavený obličej ostře kontrastoval s uvolněním, které cítila jak Hanka, tak Eva.

"A proč by chtěl?"

On chce přežít..., pomyslela si Míša. Dřív než stačila cokoliv říct, byly zase pryč.

"Kde jsme teď?" špitla vyděšeně Míša, kterou zrychlení auta neurvale zatlačilo do sedadla.

"Jak to mám, kurva, vědět," odpověděl Evin hlas ústy opilého řidiče.

Řítily se autem nějakou ulicí.

"Dávej bacha, ženská! Jedeš jak blázen." Šedivou mlhou za okny se míhaly stíny domů, lamp veřejného osvětlení a zbloudilých chodců.

"Neser se mi do toho..."

Hanka i Míša se na sebe podívaly. Hrůzou vybledlé obličej se třásly nejen strachem, ale i divokou jízdou. Obě se křečovitě držely sedadel. Jejich bílé volvo vjelo rychlostí sto dvacet šest kilometrů v hodině do zatáčky. Na výpadovce směrem do města popojížděla krokem kolona aut. Pršelo a déšť okamžitě umrzal. Auto dostalo smyk, otočilo se zadkem dopředu. Projelo svodidla. Nárazník švédského tanku vjel do boku modrého formana, který se plížil v dlouhé řadě aut. Obrovská hmota před sebou hrnula mačkající se konstrukci karoserie. Obě dívky, sedící na zadním sedadle, byly vymrštny zadním oknem ven. Jejich těla rozsekaly ostré střepy rozbitého okna jako drtička domovního odpadu.

Když auto zastavilo asi třicet metrů v poli, z formana zbyla ubohá kulička zdeformovaného plechu. Eva se křečovitě držela volantů. Obláčky páry jí rychle vyrážely z úst. Zima. Třásla se po celém těle.

Prudká změna teploty ji roztřásla ještě víc. Teď se držela hrany stolu. Hanka měla hlavu zvrácenou dozadu, ruce jí volně visely podél těla. Míša se sesula ze židle, hlavu však měla pořád položenou na stole v louži piva. Její mrtvé oči se dívaly směrem k popelníku.

Eva pootočila hlavu. *Je aspoň třikrát větší.* Oči šedivého démona žhnuly a jeho tělo se tetelilo v prouzcích dýmu. Od poblikávajících konečků cigaret ho oddělovala už jen tenká nitka kouře. Eva prudce máchla rukou a uhodila do popelníku. Popelník se vymrštil a spolu s ním rotovaly vzduchem i cigarety. Ozval se řev, který jí projel po vnitřní straně kůže

jako nehty po skle. *Je po něm...* Omdlela.

Popelník dopadl na okraj židle a s rachotem se zakutálel pod stůl. Jedna z cigaret škvařila vlákna Hančina svetru, druhá *začala* propalovat kolečko v ubruse a třetí neškodně dohořívala na podlaze. Nad tím vším se k zemi, jako ušmudlaný sníh venku, začal snášet rozvířený popel.